

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci:

žalobkyně: **M. H.**
bytem X
zastoupena opatrovníkem městem Lysá nad Labem
sídlem Husovo náměstí 23, 289 22 Lysá nad Labem

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské nám. 6, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2015, č. j. MMR-41235/2015-83/3076,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2015, č. j. MMR-41235/2015-83/3076, a usnesení Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 17. 7. 2015, č. j. 103642/2015/KUSK, sp. zn. SZ 050167/2015/KUSK REG/Sl, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 750 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil usnesení Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 17. 7. 2015, č. j. 103642/2015/KUSK. Krajský úřad tímto usnesením podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

z roku 2004“) zastavil odvolací řízení ve věci blíže neupřesněného rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), vydaného ke stavbě haly na pozemku parc. č. x v k. ú. L. n. L.

2. Žalobkyně uvádí, že krajský úřad byl vázán rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2015, č. j. 46 A 34/2013-44, přičemž kdo jiný než správní orgán měl možnost zjistit příslušné údaje. Namítá, že nesrovnalosti nebyly odstraňovány ve spolupráci s žalobkyní jako účastníkem řízení. Dlouhodobě je jí zatajována řada souvislostí se stavbou na daném pozemku (včetně instalace specializovaného zařízení). Obslužnost této stavby je realizována přes pozemek v jejím vlastnictví (dříve PK x, nyní nelegálně rozdělen na mnoho částí). Stavebník si pozemek zabral, oplotil a v současnosti jej používá ke svému podnikání. Odvolání směřovalo ke správnímu řízení týkajícímu se stavby původní haly pro zkušební účely, rekonstrukce této haly a dále ke všem správním řízením souvisejícím se stavbou. Žalobkyně měla být ze zákona účastníkem řízení, a to nejen jako vlastník sousedního pozemku. Jelikož jí nebylo nikdy žádné z výše popsanych rozhodnutí doručeno, nemohla tato rozhodnutí nabýt právní moci. Žalobkyně byla zkrácena na svých právech, neboť se nemohla v průběhu řízení vyjadřovat a vznášet připomínky.
3. Žalovaný má za to, že žaloba je nedůvodná a měla by být odmítnuta. Předně uvedl, že žaloba je opožděná, neboť byla podána 23. 2. 2016, tedy více než dva měsíce od doručení napadeného rozhodnutí (21. 12. 2015). K otázce vázanosti krajského úřadu uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Praze žalovaný konstatoval, že krajský úřad postupoval v souladu s právním názorem soudu a žalobkyni vyzval k doplnění podání spočívajícímu v konkretizaci správního rozhodnutí, proti němuž podává odvolání, a současně usnesením řízení přerušil. Žalobkyni též poučil, že odvolání proti tomuto usnesení nemá odkladný účinek. Žalobkyně i přes výzvu nedoplnila odvolání a nepožádala o prodloužení lhůty ani o součinnost. Vzhledem k tomu, že krajský úřad nemohl z podání žalobkyně dovodit, proti jakému správnímu rozhodnutí se odvolává a žalobkyně tuto skutečnost ani na výzvu nedoplnila, nebyl schopen v řízení pokračovat, a nebyla proto jiná možnost, než řízení zastavit. Žalobkyně po celou dobu řízení ani neuvedla, proti jakému rozhodnutí se odvolává, ani nespecifikovala stavbu, jíž by se řízení měla týkat. Z žaloby není patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné či nicotné. Žalobkyně se cítí být opomenutým účastníkem nespecifikovaných řízení, otázka účastenství žalobkyně v neupřesněném správním řízení však nebyla žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí řešena.
4. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že odvolání, které podala ve věci stavby na pozemku p. č. x v k. ú. L. n. L. s datem 8. 11. 2010, směřovalo ke všem stavebním povolením, která s touto stavbou souvisejí, a zejména k původní stavbě zřízené před listopadem 1989. Žalobkyně považuje za nepochopitelné, že správní orgány tuto skutečnost opomíjely a považovaly toto období za historii. I dnes se vychází z tehdy platných zákonů, pozemek p. č. x o výměře 7 290 m² byl v té době sousedním přilehlým pozemkem a ze zákona byli vlastníci účastníky řízení. Žalobkyně se před dvěma měsíci obrátila na Městský úřad Lysá nad Labem, aby jí sdělil alespoň č. j. původního správního řízení, zatím však neobdržela odpověď. V předpokládaném řízení byla žalobkyně či její předci zkrácena právech, jedná se o nelegální stav v souvislosti se zřízením stavby.

5. Rozsudkem Okresního soudu v Nymburce ze dne 26. 5. 2017, č. j. 10 Nc 785/2015-260, ve znění rozsudku Krajského soudu v Praze 19. 10. 2017, č. j. 24 Co 292/2017-301, byla žalobkyně omezena ve svéprávnosti, a to mimo jiné jde-li o právní jednání týkající se nemovitostí a nakládání s nimi, a současně jí byl jmenován opatrovník. Proto soud v dalším řízení jednal s opatrovníkem žalobkyně, který se přes výzvu soudu k dané žalobě již nevyjádřil.
6. Jak v dané věci soud zjistil ze správního spisu, jeho součástí je předně rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 3. 2015, č. j. 46 A 34/2013-44, jímž soud zrušil rozhodnutí krajského úřadu ze dne 7. 11. 2012, č. j. 172422/2012/KUSK, kterým bylo pro nepřipustnost zamítnuto odvolání žalobkyně. V souladu s rekapitulací předchozího řízení, jež je součástí tohoto rozsudku, lze především poukázat na to, že dne 10. 11. 2010 bylo stavebnímu úřadu doručeno podání žalobkyně ze dne 8. 11. 2010 označené jako „Odvolání k stavebnímu povolení (stavebním povolením) ke stavbě na st. parc. x v k. ú. L. n. L.“. Žalobkyně v tomto podání toliko uvedla: *„K stavebnímu řízení jsem nebyla přizvána, což považuji za zásadní chybu stavebního úřadu Byla jsem tímto zkrácena na svých právech občana, neboť jsem během řízení neměla možnost být informována, nahlížet do spisu a vznášet věcné připomínky. Jsem vlastníkem pozemku x (PK) Můj majetek je bezprostředně dotčen stavbou na st. parc. x. Nemám k věci vůbec žádné údaje, nemám č. j. (číslo – čísla). Mám pochopitelně zájem na tom, abych mohla prostudovat spis, po tomto doplním ještě své připomínky. Nepovažuji za žádoucí stavbu této stavby, neboť bude negativně ovlivňovat můj majetek, a proto požaduji zrušení stavebního povolení (stavebních povolení).“* Stavební úřad předal citované podání žalobkyně krajskému úřadu s tím, že se jedná o odvolání proti jeho rozhodnutí ze dne 7. 7. 1995, č. j. výst/745/č. 24/95/Ja, a dodal, že odvolání je nepřipustné, neboť odvolatel není účastník a není oprávněn podat odvolání proti rozhodnutí. Žalovaný odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 12. 1. 2011, č. j. 004982/2011/KUSK, zamítl jako nepřipustné. Následně Městský soud v Praze k žalobě podané žalobkyní rozsudkem ze dne 8. 10. 2012, č. j. 10 A 67/2011-27, uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud svůj závěr postavil na tom, že si žalovaný při svém rozhodování zjevně neujasn timer, zda odvolání žalobkyně považuje za nepřipustné (jak uvedl ve výroku), anebo za opožděné (jak naznačují některé části odůvodnění). Dodal, že ani ve vztahu k případné opožděnosti odvolání žalobkyně (pokud by jí opravdu postavení účastníka řízení náleželo), není žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné. V návaznosti na to pak vydal krajský úřad dne 7. 11. 2012 rozhodnutí č. j. 172422/2012/KUSK, jímž odvolání žalobkyně jako nepřipustné zamítl dle § 92 odst. 1 správního řádu z roku 2004. V rozhodnutí se nejprve zabýval tím, zda žalobkyně byla majitelkou předmětného pozemku v roce 1995, kdy bylo vydáno dané stavební povolení. Tuto podmínku s odkazem na výpis z katastru nemovitostí označil za splněnou. Dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobkyně svá tvrzení uplatňovala pouze v obecné rovině. Neargumentovala, v jakém směru se účinky stavebního povolení přímo, bezprostředně dotýkají jejích vlastnických práv. Napadeným rozhodnutím je stavební povolení na stavbu „rekonstrukce stávající zkušební haly na halu výrobní ...“. Z projektové dokumentace je zřejmé, že se prakticky jedná o stavební úpravy stávající haly, které spočívají pouze ve vnitřních úpravách, přičemž se půdorysné ani výškové ohraničení nemění, také příjezd zůstává zachován po stávající komunikaci. Podle krajského úřadu vnitřními úpravami stávající haly nemohly být práva ani právem chráněné zájmy žalobkyně dotčeny.

7. Zdejší soud pak k žalobě podané žalobkyní shora již označeným rozsudkem ze dne 10. 3. 2015 naposledy uvedené rozhodnutí krajského úřadu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že přestože ze zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění účinném do 31. 12. 2005 (dále jen „správní řád č. 71/1967 Sb.“) výslovně neplyne, že označení napadeného rozhodnutí představuje obligatorní náležitost podaného odvolání, v projednávané věci je nutno označení napadeného rozhodnutí za takovou náležitost považovat. Je třeba připustit, že ne vždy bude nutno takovou vadu odvolání odstraňovat (např. s ohledem na obsah odvolání, popis napadeného rozhodnutí či skutkových okolností nebude sporu o tom, jaké rozhodnutí odvolatel napadá apod.). V projednávané věci však pochybnosti žalobkyně o tom, proti jakému rozhodnutí podaným odvoláním vlastně brojí, zcela jednoznačně plynou přímo již z jejího podání. Z podstaty rozhodnutí, k němuž žalovaný odvolání žalobkyně vztáhl (rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7. 7. 1995 týkající se povolení rekonstrukce zkušební haly) je zřejmé, že zde pravděpodobně existuje i jiný veřejnoprávní titul (povolení) ke stavbě původní haly, který žalobkyně taktéž napadá. Navíc soud nemohl přehlédnout, že součástí předloženého správního spisu je vedle rozhodnutí stavebního úřadu o povolení rekonstrukce mimo jiné též např. rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 10. 1995, čj. výst/1337/č. 37/95/Ja, o změně předmětné stavby před dokončením. Jestliže se hodlaly za těchto okolností správní orgány zabývat přípustností podaného odvolání žalobkyně, tedy posuzovat dotčení jejich práv napadeným rozhodnutím, bylo zcela nezbytné vyjasnit si nejprve, jaké rozhodnutí žalobkyně vlastně napadá (jakého řízení se týká tvrzení o zkrácení jejich účastnických práv). Zdejší soud pak výslovně uzavřel, že „pokud žalovaný, resp. stavební úřad (srov. § 56 a § 57 správního řádu č. 71/1967 Sb.) nevyzval žalobkyni k odstranění nedostatků podaného odvolání, a ani se jinak nepokusil v součinnosti se žalobkyní odstranit pochybnosti týkající se základní náležitosti odvolání – tedy označení odvoláním napadeného rozhodnutí (ze správního spisu tato skutečnost neplyne), nebylo možné, aby hodnotil dotčení vlastnických práv žalobkyně s argumentací týkající se toliko rekonstrukce předmětné stavby, kterou žalobkyně v odvolání prozatím výslovně ani nepřímou nenapadá. Takové závěry žalovaného lze označit minimálně za předčasné. Nelze ostatně přehlédnout, že zmiňované podání žalobkyně, byť je označeno jako „odvolání“, může z hlediska svého obsahu představovat i podání jiného charakteru (např. žádost o nahlédnutí do spisu či žádost o informaci) a i tuto otázku by bylo vhodné před posuzováním dotčení práv žalobkyně určitým rozhodnutím správních orgánů vyjasnit. Na druhé straně pak na žalobkyni bude, aby po vyjasnění těchto základních otázek daného řízení dostatečně konkretizovala svá tvrzení týkající se dotčení jejího vlastnického práva tak, aby se jimi mohly správní orgány řádně zabývat.“
8. Jak z předloženého správního spisu dále plyne, poté, co byla věc soudem vrácena krajskému úřadu k novému projednání, vyzval krajský úřad žalobkyni dne 14. 4. 2015 k doplnění žádosti (výzva krajského úřadu č. j. 057620/2015/KUSK). Uvedl, že předložená žádost spolu s přílohami neposkytuje dostatečný doklad pro její posouzení, protože neobsahuje konkrétní č. j. stavebního povolení, které žalobkyně odvoláním napadá. Proto žalobkyni dle § 45 odst. 1 a 2 správního řádu z roku 2004 vyzval, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení výzvy svůj návrh v tomto směru doplnila. Současně řízení přerušil do 20. 5. 2015 a žalobkyni poučil, že pokud neodstraní podstatné vady žádosti, které brání v pokračování odvolacího řízení, řízení zastaví dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004. Na to žalobkyně reagovala podáním ze dne

18. 5. 2015, v němž pouze konstatovala, že s přerušením řízení nesouhlasí a k věci se vyjádří do jednoho týdne, což však již neučinila. Krajský úřad pak shora již označeným usnesením ze dne 17. 7. 2015 zastavil řízení o odvolání, a to dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004, které žalobkyně podala dne 10. 11. 2010 do blíže neupřesněného rozhodnutí stavebního úřadu. Proti tomuto usnesení pak žalobkyně v souladu s poučením krajského úřadu podala dne 28. 8. 2015 odvolání, které pak žalovaný rozhodnutím napadeným nyní projednávanou žalobou zamítl a označené usnesení krajského úřadu potvrdil.
9. Krajský soud v Praze v návaznosti na vyjádření žalované k podané žalobě předně ověřil, že při doručování žalobou napadeného rozhodnutí nebyla žalobkyně zastižena, proto jí byla písemnost uložena a připravena k vyzvednutí dne 9. 12. 2015 (dne 22. 12. 2015 jí bylo rozhodnutí vloženo do schránky). Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno již dne 21. 12. 2015, žalobkyně ovšem podala žalobu k poštovní přepravě již dne 20. 2. 2016, žaloba tedy byla podána včas [ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Soud tedy na základě této včasné a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
10. Podstata žalobní argumentace a žalobní body uplatněné v dané věci žalobkyní spočívají především v tom, že její odvolání podané dne 10. 11. 2010, jehož se předchozí řízení před krajským úřadem i žalovaným týká, směřovalo jak k řízení o stavbě původní haly pro zkušební účely, tak k řízení ve věci rekonstrukce této haly a i ke všem řízením, která se stavbou na daném pozemku souvisela. Před případným věcným posouzením takto uplatněné žalobní argumentace se soud nicméně nejprve musel zabývat samotnou povahou napadeného rozhodnutí žalovaného. V projednávané věci je totiž nutno označit za stěžejní především tu skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumává k odvolání žalobkyně rozhodnutí krajského úřadu jakožto odvolacího orgánu. Jak je totiž ze shora již označeného a reprodukováného rozhodnutí krajského úřadu v dané věci zřejmé, krajský úřad zde v pozici odvolacího orgánu (ve vztahu k blíže neoznačenému rozhodnutí stavebního úřadu) rozhodl o zastavení odvolacího řízení. Jinak řečeno, žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím věcně přezkoumal rozhodnutí odvolacího orgánu. Postupoval přitom podle § 90 odst. 5 správního řádu z roku 2004, přestože podle § 91 odst. 1 téhož zákona se proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu nelze dále odvolat (obdobné pravidlo pak obsahoval i § 59 odst. 4 správního řádu č. 71/1967 Sb.).
11. Podle zdejšího soudu je tedy v návaznosti na výše uvedené především zjevné, že žalobkyní podané odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu neměl žalovaný vůbec věcně projednat, přičemž na tomto závěru nemůže nic změnit ani poučení o přípustnosti odvolání, jež je součástí usnesení krajského úřadu, které žalobkyně odvoláním napadla. Obdobnou situaci, jako v nyní projednávané věci, se přitom již zabývala judikatura správních soudů, přičemž lze především odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 Afs 37/2004-41, publ. pod č. 650/2005 Sb. NSS. Z toho mimo jiné plyne, že pokud žalovaný správní orgán namísto toho, aby v situaci, kdy měl zjistit, že podané odvolání je nepřípustné a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně, přezkoumával odvoláním napadené rozhodnutí a usuzoval na zákonnost postupu orgánu prvního stupně, ačkoliv podané odvolání nemohlo založit přezkum napadeného rozhodnutí ani působnost žalovaného k

rozhodnutí o odvolání, pak jde o vadu takového charakteru a závažnosti, která soudu bránila přezkoumávat zákonnost úsudku žalovaného o zákonnosti postupu správního orgánu, která byla v žalobě namítána. K obdobnému závěru pak dospěl i zdejší soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2013, č. j. 47 Af 11/2013-59, který k již uvedenému doplnil, že nesprávné poučení o odvolání není způsobilé založit přípustnost odvolání proti rozhodnutí vydanému odvolacím orgánem.

12. Již s ohledem na výše uvedené je proto zjevné, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného nemůže obstát, přičemž povinností soudu je k popsání vadě přihlídnout, byť nebyla v žalobě výslovně namítána. Krajský soud v Praze proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení bez jednání za užití § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
13. Přistoupí-li soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí (odvolacího) správního orgánu, je na místě zabývat se i otázkou, zda obстоjí rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které žalovanému rozhodnutí předcházelo (§ 78 odst. 3).
14. Pokud jde o rozhodnutí krajského úřadu, který rozhodl o zastavení odvolacího řízení, je třeba připomenout, že zdejší soud v předchozím rozhodnutí v dané věci konstatoval nezákonnost rozhodnutí (v daném řízení žalovaného) krajského úřadu mimo jiné s poukazem na to, že krajský úřad nepostupoval podle § 19 správního řádu č. 71/1967 Sb. a neodstranil v součinnosti se žalobkyní nedostatky jejího podání (odvolání), ani ji k tomu nevyzval. Poté, co mu byla věc vrácena k dalšímu řízení, sice krajský úřad vyzval žalobkyni „k doplnění žádosti“, v rozporu s výše citovaným závěrem zdejšího soudu však postupoval dle § 45 odst. 1 správního řádu z roku 2004, a tento předpis aplikoval i v dalším průběhu řízení (stejně jako tak činil i žalovaný). V předchozím rozsudku přitom s ohledem na v úvahu přicházející rozhodnutí, jichž se mohlo odvolání žalobkyně týkat, zdejší soud výslovně připomněl, že se podle § 140 stavebního zákona č. 50/1976 Sb., není-li výslovně stanoveno jinak, vztahují na řízení podle tohoto zákona obecné předpisy o správním řízení. Takovým předpisem byl v době účinnosti stavebního zákona č. 50/1976 Sb., resp. v době vydání v úvahu přicházejících a žalobkyní napadnutelných rozhodnutí stavebního úřadu, správní řád č. 71/1967 Sb. (srov. přechodná ustanovení správního řádu z roku 2004, zejm. § 179]. V této souvislosti přitom není z rozhodnutí krajského úřadu zřejmé, z jakého důvodu nepostupoval v souladu se závěry zdejšího soudu a vycházel z nyní účinné právní úpravy. Byť jsou některé principy, na nichž je vystavěna právní úprava řízení dle správních řádů č. 71/1967 Sb. i z roku 2004 obdobné, nelze vyloučit, že postup podle nesprávného právního předpisu mohl znamenat procesní újmu žalobkyně (zejm. lze v této souvislosti poukázat na otázku postavení tzv. opomenutých účastníků).
15. Jak přitom plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 4 Azs 72/2008-100, nerespektování závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku krajského soudu představuje natolik závažné porušení procesních předpisů správním orgánem, že k němu soud musí přihlídnout i bez námítky. Opačný přístup by znamenal nepřipustnou erozi významu závazného právního názoru, jehož dodržení by

soud bez příslušného žalobního bodu vůbec nemohl zkoumat. Ve prospěch přezkoumání dodržení závazného právního názoru z úřední povinnosti pak svědčí i zásady procesní ekonomie, rychlosti a efektivnosti soudního přezkumu správních rozhodnutí: jsou-li splněny podmínky řízení a podání nevykazuje vady, soud nejprve posoudí, zda správní orgán respektoval v dané věci vyslovený závazný právní názor, a při negativním zjištění přistoupí bez dalšího ke kasaci napadeného rozhodnutí. Řízení tak bude rychlejší, hospodárnější a efektivnější.

16. S ohledem na výše uvedené proto soud vedle zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného zrušil za užití § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí krajského úřadu, které mu předcházelo.
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšné žalobkyni přiznal soud náhradu nákladů řízení spočívající v náhradě žalobkyní zaplaceného soudního poplatku ve výši 750 Kč.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. května 2018

JUDr. Milan Podhrázký v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.